

HOOFDSTUK 1: 1998

Daar zit ik dan. Op de bank bij de psycholoog. Het is niet zoals het in films getoond wordt. De gesprekken brengen me geen emotionele openbaring of verlichting, integendeel. “Is het mogelijk dat je spierklachten te wijten zijn aan je thuis-situatie?”, vraagt de psycholoog me met een doordringende blik. Ik moet hem telkens teleurstellen. Het AHA-moment hebben we nog niet bereikt. Telkens als hij denkt de muur rondom me gesloopt te hebben, botst hij er keihard tegenaan. “Je hebt je ouders verteld dat je homo bent. Hoe voel je je hierdoor?”

Hoe voelt een 17-jarige zich die kampt met spierklachten die onnoemelijk veel pijn doen, die in een belabberde thuis-situatie zit én die beslist om als homo naar buiten te komen? Mijn sarcastische opmerkingen houd ik wijselijk voor mezelf. “Ik krop heel veel emoties op en dat besef ik. Als enig kind heb ik geen broers of zussen waarmee ik kan praten over de problemen tussen mijn ouders”, vertel ik eerlijk. “Het is voor geen enkele jongere eenvoudig om naar buiten te treden als homoseksueel, maar stress heb ik er niet over gehad. Ik ben wie ik ben en mensen moeten me nemen zoals ik ben. Familie en vrienden doen dat ook. Sommige lachen me uit, maar daar til ik niet aan. Mijn thuissituatie of homoseksualiteit zijn niet de oorzaak van mijn problemen”, antwoord ik kordaat.

Ik heb geen tijd voor deze onzin. Het is al erg genoeg dat drie neurologen en andere specialisten mijn lichamelijke klachten niet ernstig namen. Ze hebben dan nog het lef om me te sturen naar de psychiatrische afdeling. Meneer psychiater en meneer psycholoog zijn er zeker van dat mijn spierproblematiek en spasticiteit veroorzaakt werden door stress. Ik moet me leren ontspannen. Telkens heb ik een sprankeltje hoop, maar telkens stoot ik op dezelfde conclusie. “Uit alle testen kunnen we vaststellen dat uw spieren aangespannen zijn en dat u hierdoor ook moeilijk kan bewegen. Dat valt waarschijnlijk allemaal toe te wijzen aan stress. Verder kunnen uw spierklachten ook toegewezen worden aan groeipijnen”, klinkt het telkens bij de neurologen. En hop, zo beland ik op de bank bij psychologen en psychiaters.

Als 17-jarige hebben drie neurologen zich al kunnen uitleven op mijn lichaam. Ze dumpen mij op de psychiatrische afdeling, waar ze mijn tijd verspillen met flauwekul. Dat pingpong-spelletje duurt nu al zo'n twee jaar. En nu ligt het balletje weer bij de neurologen. Daar schakelt de dienst neurologie de hulp in van de fysische geneeskunde om tot dé oplossing te komen.

Ze geven me een baxter met Valium, verschillende soorten vitamines en ontstekingsremmers. Ik voel me fantastisch. Mijn mama en tante brengen me een bezoekje, maar veel besef ik er niet van. “Bedankt voor mijn cadeau, tante! Die fles wijn zal me echt goed smaken”, probeer ik samenhangend te zeggen. “Fles wijn?”, vraagt mijn tante wat

verward. “Zie je dan niet dat het zeep is?” Mijn tante begrijpt er niets van en ik ben te groggy om er op te reageren. Ik sluit wijselijk mijn ogen. Mijn mama en tante keuvelen gezellig verder. “Wat doe je nu?!” roept mijn moeder plots. Op mijn weg naar het toilet ben ik het noorden kwijt. Met mijn broek rond mijn enkels sta ik klaar om tegen de muur te plassen. Mama is er allesbehalve gelukkig mee en gaat dat ook duidelijk maken bij de verpleegsters.

Kort na het bijna plasmoment klopt de neuroloog bij me aan en zet hij me terug op mijn oude baxter met valium, ontstekingsremmers en verschillende soorten vitamines. Toch blijven ze ervan overtuigd dat mijn problemen psychisch zijn en niet fysiek.

Niet te geloven dat ze mij proberen te paaien met die nonsens. Dat ze die bullshit ook nog eens gaan verkondigen bij mijn ouders is helemaal fantastisch. De vreselijke pijn die ik ervaar, zit volgens hen tussen mijn oren. Ze hebben het me nooit met zoveel woorden gezegd, maar dat hoeft ook niet. Ze geloven me niet, maar ze trakteren me wel elke keer op een behandeling waarbij ik aan een baxter word gelegd. Valium, verschillende soorten vitamines en ontstekingsremmers vloeien door mijn lijf. Ik ken mijn lichaam. Ik heb geen last van stress. Niemand gelooft me. Er is iets mis met me. Ik ben ziek en niemand zal me ooit geloven.

Het besef dat ik er alleen voor sta, vind ik angstaanjagend. Dat angstige gevoel van machteloosheid besluipt me soms

eens als een dief in de nacht. En nu dus ook. Mijn adem stukt in mijn keel. “Rustig ademen, Dries”, zeg ik tegen mezelf, maar het is al te laat. Het beangstigende en opgejaagde gevoel heeft zich rond mijn keel gewikkeld.

Als ik alleen thuis ben en een hyperventilatie voel opkomen, alarmeer ik burens. Fijn dat ik vrienden, klasgenoten en burens heb die goed voor me zorgen, denk ik terwijl ik in de ziekenwagen lig. Ik voel me dan wel moederziel alleen in mijn strijd om gehoord en geloofd te worden. Er wordt voor me gezorgd als het er toe doet en dat doet wat met me. De blauwe hemel raast voorbij. Met bepaalde klasgenoten heb ik een goede band en ze geloven ook echt dat er iets mis is met me. Ze blijven bij mij slapen als mijn ouders weg zijn voor het geval er iets zou gebeuren en ik hulp nodig heb. Op school bellen leerkrachten weleens een ambulance, maar sommige leraren zijn me liever kwijt dan rijk. Sommige vinden me een aansteller of aandachtstrekker. Hebben ze het recht om een oordeel over mij te vellen?

HOOFDSTUK 2: 2000

“Goedemorgen, we gaan een beetje bloed prikken.” De kamerlichten worden volle bak aangestoken. Als verdoofd lig ik nog in mijn bed als iemand aan mijn arm begint te friemelen. Eenvoudig is het niet om op een ziekenhuisafdeling een goede nachtrust te hebben. Het is 5.30 uur ‘s nachts. Na 2 à 3 uur slaap wil je iemand vermoorden als ze je op deze manier komen wekken. De avond voordien is de verpleging wel zo vriendelijk om je te laten weten dat ze ‘s morgens vroeg bloed zullen komen nemen. Hun uitleg is dat je dan nuchter bent. Zuipen van miserie zou er misschien wel voor zorgen dat ik ‘s nachts beter zou slapen.

Tijd om op het gemak wakker te worden, is er niet. Hallo ochtendhumeur! Wat een geluk dat mijn medicatie ervoor zorgt dat ik wat groggy ben. De verpleegkundige legt een strakke band aan om mijn bovenarm. Een koud ontsmettingswatje rond de ader. De naald wordt ingebracht en 4 à 6 buisjes bloed worden afgenomen. Naald uit de arm, pleister erover en klaar. Op naar hun volgende slachtoffer. In gesprekken voeren, steken de verplegers op zo’n tijdstippen gelukkig geen energie. Prikken en doorgaan. Na de bloedafname val ik gelukkig nog voor enkele uren in slaap. De bloedtesten vielen in het begin nog mee, maar na een tijdje keek ik er zwaar tegenop. Een diagnose of nieuwe informatie komen toch nooit uit de bus.